

“Goedenmorgen mevrouw Janssens,” begroette Luc zijn cliënte, terwijl hij haar jas aannam en deze aan de kapstok hing.

“Luc, jij bent toch een deugeniet. Je weet dat jij mij Leontien mag noemen,” lachtte ze liefjes naar hem. Terwijl ze zich samen richting de wastafel begaven, vroeg ze: “Hoe was jullie vakantie in Spanje? Aan je gebruinde huid te zien viel het weer mee, veronderstel ik?”

Bij het helpen aantrekken van de kapmantel, deelde hij haar mee: “Oh, de vakantie was zalig! Het weer was super, de zon was alle dagen aanwezig... Het was echt twee weken genieten.”

“Goh, stop maar al met vertellen. Of ik neem straks nog een vlucht naar daar,” zei ze zuchtend.

Ondertussen bevond Luc zich achter de wastafel. Legde haar hoofd voorzichtig in zijn handen, liet haar nek zachtjes dalen tot deze kon leunen in de daartoe voorziene holte van de wastafel. “Naar waar gaan jullie op reis?” vroeg hij geïnteresseerd.

“Naar Normandië voor een maand. Enkel vertrekken wij pas binnen drie weken, want herman moet nog gaan werken tot dan.”

Luc controleerde de warmte van het water en begon Leontien haar haren te wassen.

Al plagend zei hij: “Leontien, geduld is een schone deugd zeggen ze.”

“Je bent aangehouden door de politie omdat je niet met je wagen naar de autokeuring bent geweest?” herhaalde Seppe boos de woorden van zijn schoonmoeder.

“Pff, Seppe moet je daar nu zo kwaad om worden?” vroeg Machteld.

“Ja!” riep hij. “Want jij neemt dit alles helemaal niet serieus!”

“Bwah, ik ben gewoon vergeten naar de autokeuring te gaan, dat is alles.”

“Neen, dat ben jij niet! Jij wil gewoon niet gaan, je vindt dat tijdverspilling!”

“Geef toe, dat is het toch ook, en geldklopperij!”

“Het is voor je eigen veiligheid dat je dat moet doen! Jij wil toch de baan op met de wagen? Zie dan dat hij in orde is!”

“Misschien dat ik volgende week dan wel eens langs een garage zal gaan.”

Seppe werd nu echt wel heel nijdig op zijn schoonmoeder.

“Misschien, misschien... Zolang jij je auto niet laat nazien in een garage en mij een groen autokeuringsbewijs kunt laten zien, mag jij je kleinkinderen niet meer meenemen in je auto!”

Machteld bleef geschokt staan, ze klonk plots zachter van stem “Seppe, dan zie ik mijn kleinkinderen niet meer zoveel. Enkel nog als ik naar jullie kom. Je weet dat ik in Limburg woon en jullie hier, in Antwerpen.”

“Tja, misschien ga je nu dan eindelijk eens nadenken? Laat dus naar je wagen kijken!” verzocht hij haar.

“We komen rustig de klas binnen,” beval de meester zijn leerlingen van klas 6A. ” En we gaan in stilte naar onze plaats en gaan zwijgend zitten.” Hij nam plaats voor het schoolbord. “Neem je atlasboek en sla het om.”

“Dus gewoon je boek omdraaien? Dat wil zeggen dat het boek uit is en dat de les al gedaan is?” spotte Sven.

Er klonk gegiechel in het klaslokaal.

“Ik bedoelde dat jullie je boek moesten openslaan,” verbeterde de meester zichzelf.

“Meester, waarom moeten we dit leren? De zon schijnt, mogen we niet naar buiten gaan?” vroeg Eric.

“Ja meester, aardrijkskunde is zo saai,” kloeg Caroline.

“We kunnen buiten ook leren over: de vlakte, de heuvel en het plateau,” zei Jessica lachend. “De vlakte is het grasveld, de heuvel is waar het voetbalveld achter ligt en het plateau dat zijn de zolen van mijn schoenen van vandaag.”

Tom gaf Bert een por in zij en fluisterde wat woorden in zijn oor. Samen keken ze ondeugend naar Jessica en melden haar: “Een gebergte kunnen wij anders ook wel aanduiden.”

Weer klonk er gelach door heel het klaslokaal.

“Ok, genoeg zo!” commandeerde de meester. Zijn leerlingen een halt toeroepend: “Als jullie al die energie eens zouden steken in de les, zouden we al een heel eind verder komen vandaag.”

“Sorry meester!” riepen ze allemaal in koor.

“Oh Thomas, kijk hoe mooi dit bankstel is!” gilte Fanny bijna naar hem.

Thomas versnelde zijn pas naar haar en grinkkite terwijl hij zei: “Fanny... Schatje, ik zou het nog iets harder hebben geroepen, ik denk niet dat ze je tot in Tokio hebben gehoord.”

“Haha grapjas,... Geef toe, vind je deze ook niet leuk?” wees ze op het knalrode bankstel.

“Euh... Tja... Neen niet echt, maar die taupekleurige daar wel.”

“Eikes! Neen! Hoe saai gaat ons interieur dan aanvoelen? Toch juist of niet?” vroeg ze hem triest aankijkend.

Thomas gaf haar een teder kusje en sloeg zijn arm om haar middel. “Je hebt gelijk. Kom we zullen eerst nog wat verder rondkijken.”

“Ik zie er eentje! Die moet getest worden... Kom!” zong ze bijna en sleurde hem mee.

Dit bankstel voelde inderdaad goed aan, dacht hij.

“Het zit leuk, je kan er ook heerlijk in onderuit zakken,...” somde Fanny op. “Nemen we deze Thomas? Alstublieft, alstublieft?” smeekte ze hem.

Thomas kon haar smeekbede niet weerstaan. Hij vond dat deze bank wel iets had. Die Amerikaanse bedrukte stof erom heen vond hij ook wel stoer genoeg voor in hun woonkamer. Dus ja waarom niet? Dacht hij. “We nemen dit bankstel,” hoorde ze Thomas melden aan de winkelverkoper.

“Goedenmiddag meneer Peeters,” zei meneer Driessens en schudde Bas de hand.

“Neemt u plaats.” Wijzend op de stoel aan de andere kant van zijn bureau.

“Vertel eens, wat brengt u naar Antwerpen? Hoe komt het dat u bij ons wil komen solliciteren, terwijl u in West-Vlaanderen woont?”

“Mijn vrouw en ik wonen inderdaad op het moment nog daar, maar we willen graag terug naar hier verhuizen. Mijn vrouw is van hier, ze kan haar geboortestad niet missen,” legde Bas uit.

“Ah zo, ok. Ik zal uw sollicitatieformulier eens overlopen met u.”

“Ik ben een harde werker meneer. Ik leer gemakkelijk bij, als dat nodig moest blijken,...” ratelde Bas.

Meneer Driessens moest zijn lach onderdrukken.

“Een vlotte prater bent u blijkbaar ook.”

“Sorry, ik denk dat ik zenuwachtig ben,” gaf Bas verlegen toe.

“Dat hoeft niet, het gaat goed,” moedigde meneer Driessens hem aan. ”U heeft al wat jaren werkervaring als portier?”

“Ja meneer, ik ben direct na mijn schooltijd beginnen werken.”

“Dit ziet er allemaal ok uit, u lijkt mij een aangename jongeman. We gaan het verder bekijken en u hoort zeker nog iets van ons terug,” deelde meneer Driessens hem mee. Ze schudden elkaar weer de hand en Bas verliet, met een tevreden gevoel, het kantoor van meneer Driessens.

Kobe had te hard tegen zijn voetbal geschopt en zag hem nog net in de tuin van buurman Max belanden.

“Godverdomme!” vloekte Max luid. Hij vloog naar de haag en brulde: “Kobe! Maak dat je hier komt, ik zie je wel staan achter dat tuinhuis!”

“Sorry buurman Max!” riep hij bang. “Het was niet met opzet.”

“Als ik die bal van je nog een keer in mijn tuin vindt, schop ik hem naar China!” blafte hij tegen Kobe.

Kobe kwam voorzichtig tevoorschijn en trok een raar gezicht naar Max.

“Buurman, weet u wel hoever China ligt?”

“Niet ver genoeg voor die stomme bal van je!”

“Ik heb al sorry gezegd. Waarom haat u voetbal zo erg?”

“Wie zegt dat ik voetbal haat? Voetbal is een balsport, ik ben gek op sport. Maar ik haat jouw bal, die maakt al mijn groenten kapot!”

“Heeft u groenten in de tuin groeien?” klonk Kobe verbaasd.

“Ja, eet jij geen groenten bij je aardappelen misschien? Groenten zoals: boontjes, wortelen, prei,...” vroeg Max, op al wat gekalmeerde toon.

“Ja wortelen lust ik heel graag! Hoe laat je de groenten dan groeien in de grond?”

“Kom maar hier, in plaats van met die stomme bal te spelen, zal ik je eens leren groenten kweken in de tuin.”

Geschreven door Jaimie P.